

RECHTSTREEKS

MAANDBLAD VOOR EVANGELISATIE EN GELOOFSOPBOUW

DEZE MAAND:

3 VAN DE REDACTIE

Proeven van de redelijke, onvervalste melk

4 UITGAAN TOT CHRISTUS

Deel 2

5 DISCIPELSCHAP

In dienst van de Meester totdat Hij komt

6 EEN GEHOORZAAM HART

Over eigendunk, tradities en routine

7 HOE GEBRUIKEN WE ONZE TONG?

Jakobus 3:1-12

Als we de brief van Jakobus en andere Schriftgedeelten lezen, zien we dat de tong vaak gebruikt wordt voor verkeerde dingen.

9 WOORDSTUDIE

Het woord 'gelijk', en de samenstellingen daarvan

10 HET HOOGLIED

Deel 50 - De hoogste taal van de liefde

De bruid gaat verder met de handen van de bruidegom. Wij denken daarbij aan de Heer Jezus. Zijn handen wijzen op Zijn werken.

11 PRIESTERSCHAP

Priesters voor God de Vader - Deel 1

In de Bijbel lezen we over verschillende priesters en hun dienst voor God. Helaas lezen we ook van priesters die aan de afgoden offerden. De unieke Priester is de Heere Jezus Christus. Met Zijn Persoon en met Zijn offer is niets en niemand te vergelijken!

COLOFON

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '...groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<https://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma **AcrobatReader®** (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<https://www.oudesporen.nl/>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Tessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of veeelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na toestemming van de redactie.

Correspondentieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl

VAN DE REDACTIE

PROEVEN VAN DE REDELIJKE, ONVERVALSTE MELK

Gerard Kramer

Hugo Bouter heeft in zijn bewerking van *Grondbeginselen van het samenkomen* een artikel samengesteld met de titel 'Uitgaan tot Christus buiten de legerplaats'. Mocht een lezer denken dat dit geen positief onderwerp is, daarom alvast het volgende citaat: *'De uitdrukking 'buiten de legerplaats' heeft in Hebreëën 13 echter geen negatieve, maar juist een positieve betekenis. De schrijver van de brief zegt als het ware: het is nu precies omgekeerd als ten tijde van het Oude Testament. God woont niet meer te midden van Zijn oude volk, en de legerplaats is tot onrein gebied verklaard. Christus is door Zijn volk uitgeworpen en daarom moeten wij tot Hem uitgaan 'buiten de legerplaats'.*

In het artikel over het discipelschap – op basis van de gelijkenis van de ponden in Lucas 19 – laat dezelfde auteur een soms onderbelicht aspect zien, dat in de volgende regels zichtbaar wordt: *'Maar hoewel wij als discipelen een persónlijke verantwoordelijkheid hebben om de Heer te volgen en Hem te dienen, betekent dit niet dat wij alles maar op ons eigen houtje moeten doen (...). Dat zou een groot misverstand zijn, zeker als we denken aan het voorbeeld van Petrus en Johannes. Zij hadden beiden een eigen bediening van de Heer gekregen, maar in het boek Handelingen zien wij hen ook vaak samen optrekken in de dienst van de Meester'.*

Johan Schep gaat in zijn artikel o.a. in op het gevaar van routine en traditionalisme. Een citaat: *'De profeet herinnerde aan hun voorvaderen, die uit routine hun religie onderhielden, maar de Heere niet hoorden spreken om Hem te gehoorzamen. Daarom was Jeruzalem vernietigd. Hun godsdienst was een deel van hun eigen leven geworden. De Heere maakte duidelijk dat Hij niet was geïnteresseerd in hun offers en hun gebeden, maar wel in de gehoorzaamheid van hun harten (Deut. 10:18-22). Iemand zei eens: traditionalisme is het geloof van doden. De mensen gaan door met hun routine, zonder dat hun innerlijk – het hart – verandert'.*

Peter Cuijpers maakt pijnlijk herkenbare opmerkingen over het gebruik van onze tong. Met dat lichaamsdeel kan veel goeds worden gedaan, maar is helaas ook veel schade worden toegebracht. Zomaar een paar regels: *'Het ontbreekt ons vaak aan kalmte en wijsheid om op de*

juiste manier op krenkende of onrechtvaardige woorden te reageren. Bij ondervonden onrecht hebben we de neiging in de aanval te gaan (...). Hoe anders reageerde de Heere Jezus, die ons een voorbeeld heeft nagelaten, opdat wij Zijn voetstappen zouden navolgen: 'Geen bedrog werd in Zijn mond gevonden, die als Hij uitgescholden werd, niet terugschold, die als Hij leed, niet dreigde, maar Zich overgaf aan Hem die rechtvaardig oordeelt' (1 Petr. 2:22-23).

De WoordStudie gaat deze keer over het Griekse woord voor 'gelijk', en over de samenstellingen daarvan. Lucas blijkt een nieuw woord aan het Grieks van zijn tijd te hebben toegevoegd – hij was niet alleen een kundig arts, maar ook een taalvaardig auteur!

In zijn artikelenreeks over het Hooglied schrijft *Ger de Koning* deze keer over de bruidegom als beschreven door de bruid. Natuurlijk horen we hierin ook hoe wij als de bruidsgemeente van de Heer Jezus Hem als Bruidegom mogen bewonderen: *'De Heer Jezus is ook in ons leven bezig om ons ertoe te brengen veel van Hem te zien en daarvan ook te getuigen. Bij alles wat wij over Hem leren aan heerlijkheid en schoonheid, mogen wij ook zeggen: Dat is mijn Liefste, dat is mijn Vriend. We ervaren Hem dicht bij ons, als we ons zo met Hem bezighouden'.*

In zijn artikel over het priesterschap schrijft *Jan van Buren* ook over Christus als onze Hogepriester: *'Christus is getrouwd geweest als de Zoon. Als de Zoon van God kwam Hij naar de wereld om zondaars met God te verzoenen. Nadat Hij terugkeerde naar de hemel, is Hij daar als Hogepriester actief om te bidden voor ons en ons te helpen; en tevens om als Voorspraak op te treden bij de Vader, nadat wij gezondigd hebben (Hebr. 7:25-26; 1 Joh. 2:1)'.*

Dit is slechts een selectie uit de nieuwe Rechtstreeks. Ik hoop dat de hierboven gekozen citaten u nieuwsgierig maken naar de redelijke, onvervalste melk van het Woord, zoals dat uitgelegd en toegepast wordt in dit nummer. Veel zegen bij het lezen gewenst! Namens de redactie, Gerard Kramer

ADVERTENTIE

Ger de Koning

Het Huwelijk in Ere - Sta vast! #2

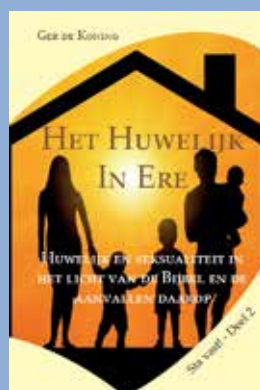
Huwelijk en seksualiteit in het licht van de Bijbel en de aanvallen daarop.

[ISBN/EAN:978-90-808867-0-4](#)

90 Pagina's

978-90-808867-0-4

Prijs: 4,50 Euro

UITGAAN TOT CHRISTUS

DEEL 2

Uit: Grondbeginselen van het samenkomen, bewerking door Hugo Bouter

Uitgaan tot Christus buiten de legerplaats

In Hebreeën 13 worden de gelovige Hebreeën ertoe opgeroepen 'tot Christus uit te gaan buiten de legerplaats' (13:13). Christus was door het Jodendom verworpen en Hij was het Middelpunt geworden van een nieuw bestel, een *geestelijke* plaats van eredienst. Wij zien hier het contrast tussen de christelijke en de Joodse eredienst, een godsdienstig stelsel dat werd gekenmerkt 'door spijzen, waarvan zij die daarin wandelden, geen nut hadden' (13:9). De Joodse christenen hielden nog vast aan hun oude, nationale godsdienst en de tempeldienst te Jeruzalem. De offers die daar werden gebracht, de 'spijzen' (vredeoffers) die men daar at, hadden echter geen nut voor het hart. Slechts de Persoon en het werk van Christus, die de volmaakte vervulling was van de oudtestamentische offerdienst, hebben tot uitwerking dat 'het hart gesterkt wordt door genade' (13:9). We zien hier ook het verband met de voorafgaande verzen. De Persoon van Christus geeft ons vaste grond onder de voeten wanneer voorgangers door de dood worden weggenomen (13:7), maar ook wanneer er allerlei leringen op ons afkomen die ons zouden kunnen meeslepen. We moeten vasthouden aan Hem die eeuwig Dezelfde is, en aan de genade van God die in Hem en in Zijn offer op Golgota ten volle is geopenbaard.

Het Jodendom was een *uiterlijke* godsdienst, met een aards heiligdom en een zichtbaar altaar. Als christenen kunnen wij echter ook zeggen dat 'wij een altaar hebben' (13:10), maar dit 'altaar' is van een geheel andere orde dan het brandofferaltaar en het reukofferaltaar in de joodse eredienst. Jodendom en christendom worden opnieuw tegenover elkaar gesteld. 'Zij die de tabernakel dienen', d.w.z. diegenen die vasthouden aan de joodse eredienst, hebben geen recht om te eten van het 'altaar' dat wij als christenen hebben. Het joodse bestel is verouderd en het is vervangen door een aanbidding in geest en waarheid, een eredienst waarvan de Persoon en het werk van Christus het centrum vormen. Als christenen hebben wij een *geestelijke* plaats van eredienst en voeden wij ons geestelijk gesproken met het ware Offer. Dat wordt bedoeld met het 'altaar' dat wij hebben; het altaar is immers het hart van de eredienst. Het kenmerk van de christelijke eredienst is dat wij (voortdurend) iets waardevols aan God mogen aanbieden, en wel de aanbidding van onze harten die vol bewondering op de Persoon en het offer van Zijn Zoon zijn gericht. Wij brengen een slachtoffer van lof, dat is de vrucht van de lippen die Zijn naam belijden (13:15). Dat is de schriftuurlijke altaar- en priesterdienst.

De gelovige Hebreeën moesten de keuze maken tussen de godsdienst van de vaders of het geheel nieuwe bestel dat was ingevoerd door de komst van Christus en de uitstorting van de Heilige Geest. Zij konden niet langer op twee gedachten blijven hinken, want de val van Jeruzalem stond voor de deur en de tempeldienst zou worden beëindigd. Tot dan toe was God lankmoedig geweest: er was een soort overgangstijd geweest waarin de Joodse christenen nog nauwe connecties onderhielden met het Jodendom en zich hielden aan de Joodse gebruiken (zie Hand. 6:7; 21:20vv.). Maar die tijd liep nu ten einde. Jeruzalem was 'geen blijvende stad' (13:14). Wij zoeken het Jeruzalem dat *boven* is.

De Hebreeën werden ertoe opgeroepen de band met het Jodendom te verbreken, door openlijk de zijde te kiezen van een verworpen Christus en tot Hem uit te gaan 'buiten de legerplaats'. Een mooi bijbels voorbeeld van dit 'uitgaan buiten de legerplaats' vinden we in Johannes 19. Jozef van Arimatea en Nikodemus voegden zich daar bij hun Heer buiten de poort van Jeruzalem om Hem te eren, om openlijk Zijn zijde te kiezen en Zijn smaad te dragen. Het was deze discipelen om Hém te doen; ze zochten Hem die buitengeworpen was. Dat laat ons het positieve aspect zien van het uitgaan buiten de legerplaats.

Uiteraard was het niet eenvoudig voor Joodse gelovigen om te breken met het godsdienstige bestel waarmee ze van kindsbeen vertrouwd waren. De Joden achtten zichzelf superieur ten opzichte van de heidenen, die Gods wet niet kenden. Zij behoorden immers tot het uitverkoren volk, dat God had afgezonderd van alle andere naties en waaraan Hij Zichzelf had geopenbaard als Schepper en Wetgever. Zij waren dus bevoorrechte mensen, en wij kunnen ons wel indenken dat het voor zulke mensen een geweldige schok betekende tot de ontdekking te moeten komen dat heel dit joodse bestel had gefaald en nu door God werd opzijgezet na de verwerping van de Messias. Dat men moest breken met het Jodendom om behouden te kunnen worden, was iets geheel nieuws. Toch was dit reeds de boodschap van Petrus op de Pinksterdag: 'Laat u behouden van dit verkeerde geslacht' (Hand. 2:40). Door middel van de christelijke doop werd deze breuk duidelijk zichtbaar gemaakt.

Maar deze ommekeer in het denken van de gelovige Hebreeën hield tevens in dat de betekenis van het begrip 'de legerplaats' totaal anders moest worden ingevuld dan ten tijde van het Oude Testament. De legerplaats werd toen gekenmerkt door reinheid en heiligheid; het was de plaats waar God Zijn tent had opgeslagen en waar Hij woonde in het midden van Zijn volk. Alle onreinen, alle melaatsen moesten *buiten de legerplaats* worden gezonden (Num. 5:1-4). De legerplaats moest heilig zijn, opdat God niets onbehoorlijks bij de Israëlieten zou zien en Zich niet van hen zou afwenden (Deut. 23:14). De uitdrukking 'buiten de legerplaats' heeft in Hebreeën 13 echter geen negatieve, maar juist een positieve betekenis. De schrijver van de brief zegt als het ware: het is nu precies omgekeerd als ten tijde van het Oude Testament. God woont niet meer te midden van Zijn oude volk, en de legerplaats is tot onrein gebied verklaard. Christus is door Zijn volk uitgeworpen en daarom moeten wij tot Hem uitgaan 'buiten de legerplaats'.

DISCIPELSCHAP

IN DIENST VAN DE MEESTER TOTDAT HIJ KOMT

Hugo Bouter

‘En hij riep zijn tien slaven, gaf hun tien ponden en zei tegen hen: Doe daarmee zaken totdat ik terugkom’ (Luc. 19:13).

Doe zaken totdat Ik terugkom

In de gelijkenis van de ponden zien wij onze verantwoordelijkheid om als dienstknechten van Christus actief voor Hem bezig te zijn totdat Hij terugkomt. Hij roept ons aan het begin van de week bij Zich om stil te zijn in Zijn tegenwoordigheid, aan Hem te denken en deel te hebben aan Zijn maaltijd. Maar dan stuurt Hij ons erop uit om voor Hem een taak te vervullen in de wereld. Hij is de Heer van ons leven, onze hemelse Opdrachtgever. Hij is de Man van hoge geboorte waarover de gelijkenis spreekt, en Hij is naar een ver land – de hemel – gereisd om voor Zich een koninkrijk in ontvangst te nemen en dan terug te keren (Luc. 19:12, 15).

Wij zijn dienstknechten van Hem, slaven, discipelen, getuigen van onze Heer in de hemel. Aan ieder van ons heeft Hij een bepaalde opdracht gegeven, en ook de bekwaamheid en de mogelijkheid (een pond) om die opdracht uit te voeren. Als de Mens die is opgevaren naar de hemel (Ef. 4:7vv.), heeft Hij ons genadegaven geschonken om Hem daarmee te dienen op aarde. Het komt erop aan dat wij trouw worden bevonden in ons dienstwerk, dat wij woekeren met wat aan ons is toevertrouwd. Kortom, wij moeten handel drijven of zaken doen, totdat Hij terugkomt om Zijn slaven te belonen en te doen delen in Zijn koninklijke heerschappij. Trouw moet blijken, dat geldt ook voor de slaven van Christus die nu nog delen in Zijn verwerping.

In dit verband kunnen wij ook denken aan het bekende woord van de Heer met betrekking tot de waakzame slaaf, die was aangesteld om voedsel uit te delen aan de overige dienstknechten: ‘Gelukkig die slaaf, die zijn heer, *als hij komt*, zo bezig zal vinden’ (Luc. 12:43). Het Woord van God is voor ons vol rijkdommen, het is vol geestelijk voedsel. Dit voorziet in alle behoeften van Gods kinderen, en wij mogen ervan aan anderen uitdelen. Het gaat net zoals bij de wonderbare spijziging, toen het brood door de handen van de discipelen ging en zij maar konden blijven uitdelen van het brood van het leven.

Discipelschap totdat Hij komt

Nauw verbonden met onze dienst is het thema van het discipelschap. Als slaven dienen wij de Heer, die absoluut gezag over ons heeft. Als discipelen luisteren wij naar het onderwijs van de Meester, en volgen wij de weg die Hij ons wijst. Jezus zei tegen Petrus, toen hij een vraag had over zijn

medeleerling Johannes: ‘Als Ik wil dat hij blijft *totdat Ik kom*, wat gaat het jou aan?’ (Joh. 21:22). Wij zijn niet meer dan leerlingen en volgelingen. Ieder van ons moet de Meester in het oog houden en luisteren naar Zijn bevel. Wij houden van Hem en volgen Zijn voorbeeld. Wij willen graag in Zijn voetsporen treden.

Wij zien dat verlangen zowel bij Johannes als bij Petrus. Johannes was de geliefde discipel, die aanlag in de schoot van de Heer en die Hem ook trouw wilde volgen hier op aarde. Hij volgde de Heiland haast vanzelf omdat hij Hem liefhad, ook zonder uitdrukkelijke opdracht van de kant van de Heer (Joh. 21:20). Petrus had de Heer ook lief, maar hij had Hem verloochend en moest een nieuw begin maken. Te midden van de andere volgelingen van Christus werd hij openlijk hersteld na de wonderbare visvangst. Zijn gehechtheid aan de Meester kwam hierbij duidelijk aan het licht. Tot tweemaal toe kreeg hij ook de opdracht om Hem te volgen. Petrus werd ertoe opgeroepen zijn oog uitsluitend op de Heer gericht te houden, en niet op de omstandigheden of de problemen die zich konden voordoen, en zelfs niet op zijn medediscipelen. Hij moest niet kijken naar Johannes of naar anderen. ‘Volg jij Mij’ – dat was een persoonlijke opdracht van de Heer en daaraan had hij zich te houden.

Als wij niet meer op de Meester letten, maar alleen op elkaar en de manier waarop anderen Hem volgen, kan dat aanleiding geven tot misverstanden onder de gelovigen (Joh. 21:23). Wij moeten goed naar Hem luisteren en Zijn woorden niet verkeerd uitleggen. De Heer had niet gezegd dat de geliefde discipel niet zou sterven, maar: ‘Als Ik wil dat hij blijft *totdat Ik kom*, wat gaat het jou aan?’ Alles hangt af van de wil van de Meester. Sommige discipelen zullen inderdaad niet sterven, maar levend overblijven tot de komst van de Heer (1 Tess. 4:15-18). Zij zullen diegenen die in Christus zijn ontslapen echter niet vóórgaan, maar samen met hen in wolken worden opgenomen de Heer tegemoet in de lucht; en zó zullen wij altijd met de Heer zijn. Tot dat ogenblik mogen wij Hem toegewijd dienen en Hem volgen waar Hij ons leidt.

Onderlinge verhoudingen in het licht van de wederkomst

Maar hoewel wij als discipelen een persoonlijke verantwoordelijkheid hebben om de Heer te volgen en Hem te dienen, betekent dit niet dat wij alles maar op ons eigen houtje moeten doen, alsof wij weinig of niets met elkaar te maken hebben als dienstknechten van de Heer. Dat zou een groot misverstand zijn, zeker als we denken aan het voorbeeld van Petrus en Johannes. Zij hadden beiden een eigen bediening van de Heer gekregen, maar in het boek Handelingen zien wij hen ook vaak samen optrekken in de dienst van de Meester (Hand. 3, 4 en 8). Bij de uitzending van de twaalf en van de zeventig zond de Heer Zijn arbeiders ook *twee aan twee* voor Zich uit naar het oogstveld, zodat zij elkaar tot steun konden zijn (Marc. 6:7; Luc. 10:1).

Als discipelen hebben wij dus aan de ene kant een eigen taak en verantwoordelijkheid, terwijl wij aan de andere kant ook met elkaar verbonden zijn en aan elkaar gegeven zijn. Maar in de onderlinge verhoudingen kan er gemakkelijk iets misgaan en kunnen wij van elkaar verwijderd raken. Dan is het van belang op de juiste manier met elkaar om te gaan en daarbij schriftuurlijke maatstaven te hanteren. De

verhouding tussen Paulus en de Korintiërs is een voorbeeld van zulke verstoorde relaties. Daarbij lag de fout echter geheel aan de kant van de gelovigen te Korinte, die op Gods rechterstoel wilden plaatsnemen om een definitief oordeel over de bediening van de apostel te vellen. Paulus probeert dit in zijn beide brieven aan de Korintiërs te corrigeren, en hij laat ook zien dat zo'n vergaand oordeel ons niet toekomt: 'Want ik ben van mij niets bewust, maar daardoor ben ik niet gerechtvaardigd; maar Hij die mij beoordeelt, is de Heer. Oordeel daarom niets vóór de tijd *totdat de Heer komt*, die ook wat in de duisternis verborgen is, aan het licht zal brengen en de raadslagen van de harten openbaar zal maken; en dan zal ieder zijn lof ontvangen van God' (1 Kor. 4:4-5).

Dit principe geldt dus net zo goed voor *onze* beoordeling van andere gelovigen en arbeiders van de Heer. Het eindvonnis over hun leven en dienst moeten wij aan de Heer Zelf overlaten, die bij Zijn wederkomst alles in het juiste licht zal stellen en zelfs de verborgen motieven van de harten openbaar zal maken. Overigens roept dezelfde brief ons wel ertoe op *onzelf* te beoordelen, en ook *anderen* binnen de gemeente te oordelen en hen zo nodig als bozen te behandelen (1 Kor. 5:12-13; 11:27vv.). Dit laatste is alleen mogelijk als er sprake is van concrete zondige praktijken, die de betreffende persoon zelf weigert te oordelen. De gemeente moet dan collectief handelen (zie ook Matt. 18:15-20). Maar met onze beoordeling van iemands dienst voor de Heer moeten wij heel terughoudend zijn.

Ons gemeenschappelijke getuigenis tot op Christus' komst

Er is dus een persoonlijke verantwoordelijkheid, maar ook een gemeenschappelijke en een gemeentelijke verantwoordelijkheid om het Woord van God te bewaren en het getuigenis aangaande de waarheid hoog te

houden in de wereld. De Heer richt Zich niet slechts tot individuele dienstknechten, maar ook tot de gemeente als verantwoordelijk getuigenis op aarde. Hij wandelt als Rechter te midden van de zeven gouden kandelaars, de zeven gemeenten – die samen een beeld geven van Gods gemeente in haar getuigenis door de eeuwen heen. Hij ziet of het licht van ons getuigenis nog helder schijnt, of wij voldoende olie hebben om onze lampen te laten branden. Er is niets dat aan Zijn doordringende blik ontsnapt. Maar Hij roept ons ook ertoe op: 'Houd vast aan wat u hebt *totdat Ik kom*' (Openb. 2:25).

In Tyatira had dwaalleer en valse profetie de overhand gekregen. Afgoderij en verkeerde invloeden waren daarvan het gevolg. Toch was er nog een overblijfsel, dat zich verhiel van dwaalleer en satanische verleiding. Aan deze overigen in de gemeente legde de Heer geen lasten op. Maar wat zij hadden, moesten zij vasthouden totdat Hij zou terugkomen. Ongetwijfeld doelde de Heer hiermee op de goede dingen die nog aanwezig waren in werk, liefde, geloof, dienstbetoon en volharding (Openb. 2:19).

Maar wij kunnen ook denken aan het betrouwbare Woord dat de Heer vanaf het begin heeft toevertrouwd aan Zijn gemeente en dat zelfs te midden van groot verval goede vruchten voortbrengt. Deze gedachte wordt bevestigd als wij de boodschap aan Filadelfia erbij betrekken (Openb. 3:7-13). Daar werd namelijk het woord van Christus als een kostbare schat bewaard en bleef men ook vasthouden aan Zijn naam. Aan deze belofte van de Heer moeten wij persoonlijk en gemeenschappelijk vasthouden: 'Zie, *Ik kom spoedig*. Houd vast wat u hebt, opdat niemand uw kroon zal wegnemen' (Openb. 3:11). Alleen Zijn Woord is in staat ons getuigenis zuiver te houden en ons onberispelijk te bewaren bij de komst van onze Heer Jezus Christus.

EEN GEHOORZAAM HART

OVER EIGENDUNK, TRADITIES EN ROUTINE

Johan Schep

'Ik woon in de hoge hemel en in het heilige, en bij de verbrijzelde en nederige van geest, om levend te maken de geest van de nederigen, en om levend te maken het hart van de verbrijzelden' (Jes. 57:15).

Eigendunk

Gedurende de openbare bediening van de Heere Jezus stelde Hij de eigengerechtigheid en het ongeloof van de farizeeën aan de kaak (Luc. 11:39-54; 18:9-14). Het

verdrietige is dat zij overtuigd waren dat ze het bij het juiste eind hadden. De farizeeër in de gelijkenis bad in feite niet tot de Heere, maar hij sprak tegen zichzelf en vertelde zichzelf hoe goed hij was. De Joden hoefden maar eenmaal per jaar verplicht te vasten (Lev. 16:29), maar hij vastte tweemaal per week en gaf tienden tot in detail van alles wat hij bezat (Matt. 23:23; Luc. 18:12).

De farizeeër dacht dat de tollenaar een zondaar was, maar deze man ging juist gerechtvaardigd terug naar zijn huis en de farizeeër niet. Rechtvaardiging uit genade betekent dat de basis het offer van Jezus Christus is (Rom. 3:19-4:25). De tollenaar sloeg op zijn borst en hij riep tot God om genade. Hij wist hoe groot zijn zonde tegenover een heilig God was. De trots van de farizeeër veroordeelde hemzelf. Het geloof van de tollenaar redde hem. In tegenstelling tot de trotse farizeeër werden de jonge kinderen bij Jezus gebracht (Luc. 18:15).

Traditie

Wat sterk is bij het Joodse volk zijn de tradities van de vaders. Het kan zijn dat tradities in de weg staan voor verandering. In Engeland is een gezegde: 'We hebben het

altijd zó gedaan' (We have always done it this way). Er was één vastendag vastgelegd door de Heere God (Lev. 23:16-23). Maar de Joden hadden er vastendagen aan toegevoegd. De vraag was nu de tempel *herbouwd* is, of het nodig is dat er gevast wordt vanwege de vernietiging van de *vorige* tempel.

'(...) Toen kwam het woord van de HEERE van de legermachten tot mij: Zeg tegen de hele bevolking van het land en tegen de priesters: Wanneer u deze zeventig jaar gevast en rouw bedreven hebt in de vijfde en in de zevende maand, hebt u dan werkelijk voor Mij gevast? Of als u at en als u dronk, was u het niet die at en was u het niet die dronk? (...) Zo zegt de HEERE van de legermachten: Het vasten in de vierde, het vasten in de vijfde, het vasten in de zevende en het vasten in de tiende maand, zal voor het huis van Juda worden tot vreugde, tot blijdschap en tot vreugdevolle feestdagen. Heb dan de waarheid en de vrede lief!' (Zach. 7:1-14; 8:19).

Zoals ook gebruikelijk is bij de rabbijnen stelde Zacharia hen enkele vragen. Toen jullie hebben gevast of hebben feestgevierd, deden jullie dit voor de Heere of voor jullie zelf? De profeten waren er altijd op uit dat het innerlijk van de mens, het hart, werd besneden (Jer. 4:4). De Heere verlangt altijd gehoorzaamheid boven de offeranden (1 Sam. 15:22). Maar het leven was op die manier vredevol. Het bijhouden van tradities was gemakkelijker dan een ontmoeting met de Heere Zelf.

HOE GEBRUIKEN WE ONZE TONG?

JAKOBUS 3:1-12

Peter Cuijpers

De gelovigen aan wie Jakobus schreef, hadden problemen met het gebruik van de tong; daarom schrijft hij in het derde hoofdstuk van zijn brief uitgebreid hierover. Als Gods Geest hier zoveel aandacht aan besteedt, doen we er goed aan kennis te nemen van wat het Woord van God zegt over het juiste en het verkeerde gebruik van de tong. We kunnen de tong gebruiken op een manier die God behaagt, voor Zijn glorie en zegen voor anderen. Maar gemakkelijk misbruiken we de tong ook, wat de Heilige Geest bedroeft en ons getuigenis schade berokkent. Jakobus 3:1-12 toont drie wezenlijke kenmerken van de tong:

1. De tong als sturende kracht

'Als wij nu de paarden tomen in de monden doen opdat zij ons gehoorzamen, dan besturen wij ook hun hele lichaam. Zie, ook de schepen, hoewel zij zo groot zijn en door harde winden worden voortgedreven, worden door een zeer klein roer gestuurd waarheen de opzet van de stuurman wil.

Zacharia veroordeelde de tradities niet, hij benadrukte alleen dat het geestelijk leven niet aan- en uitgaat zoals het licht. Als we vasten moet het privé zijn, om de Heere te vereren (vgl. 1 Kor. 10:31). Het uiteindelijke woord van de Heere was dat al het vasten zou uitlopen op een Feest. Dit zal gebeuren tijdens het Vrederijk als de Messias op de troon van David zal zitten (Zach. 7:8-8:23).

Routine

De profeet herinnerde aan hun voorvaderen, die uit routine hun religie onderhielden, maar de Heere niet hoorden spreken om Hem te gehoorzamen. Daarom was Jeruzalem vernietigd. Hun godsdienst was een deel van hun eigen leven geworden. De Heere maakte duidelijk dat Hij niet was geïnteresseerd in hun offers en hun gebeden, maar wel in de gehoorzaamheid van hun harten (Deut. 10:18-22). Iemand zei eens: traditionalisme is het geloof van de doden. De mensen gaan door met hun routine, zonder dat hun innerlijk – het hart – verandert. Het is veel gemakkelijker om een religie van gewoonten na te volgen dan een religie van het hart. Soms is de manier om tot werkelijke gemeenschap met de Heere te komen door hartzeer, door moeite en leed. *'Voordat ik verdrukt werd dwaalde ik, maar nu neem ik Uw woord in acht' (Ps. 119:67).*

Zo is ook de tong een klein lid en zij beroemt zich op grote dingen' (vs.3-5a).

De tong wordt vergeleken met het roer van een schip, en met de toom waarmee een paard wordt bestuurd. Met onze woorden kunnen we mensen op de juiste of de verkeerde manier besturen. Iemand heeft eens gezegd: 'De tong is een massavernietigingswapen, dat letterlijk en figuurlijk oorlogen in gang zet en alles op haar weg verwoest'. Ik houd mijn hart vast als ik de uitspraken hoor van één van de machtigste politieke leiders van de wereld. Zijn naam hoeven we hier niet te noemen. Zijn onbezonnen en risicovolle uitspraken zijn inmiddels zo bekend, dat iedereen weet over wie we het hebben. Er is niets nieuws onder de zon. In de dagen van Paulus was het niet anders gesteld met de keizers van Rome. Wat is het antwoord van een christen op dwaze en gevaarlijke politici? Het gebed (zie 1 Tim. 2:1-3).

2. De tong als brandhaard

'Zie, hoe zo'n klein vuur zo'n groot bos aansteekt. Ook de tong is een vuur, de wereld van de ongerechtigheid. De tong is onder onze leden gesteld als dat wat het hele lichaam bevlekt en de loop van de natuur in vlam zet en door de hel in vlam gezet wordt. Want elke natuur, zowel van wilde dieren als van vogels, van kruipende dieren als van zeedieren, wordt getemd en is getemd door de menselijke natuur, maar de tong kan geen enkel mens temmen' (vs. 5b-8).

De tong is een klein orgaan, maar hoe groot is de schade die het kan aanrichten. Hitler zette de wereld in brand met zijn opzweepende redevoeringen. Als we zien wat woorden kunnen aanrichten, is het dan niet wijzer om snel te zijn om te horen en traag te zijn om te spreken? (Jak. 1:19). Hoe achteloos gaan we met onze woorden om. Maar een achteloos weggeworpen lucifer kan een heel bos in brand steken. Hoog oplopende ruzies onder gelovigen zijn vaak het gevolg van enkele achteloos uitgesproken woorden. Huwelijken, gezinnen, gemeenten en vriendschappen zijn geruïneerd door de tong.

We doden of verwonden elkaar niet met zwaarden of dolken, wij gebruiken een andersoortig zwaard: de tong. *'Er zijn er wier gepraat werkt als dolksteken'* (Spr. 12:18a). Maar dat hoeft gelukkig niet zo te zijn: *'Maar de tong van de wijzen brengt genezing aan'* (Spr. 12:18b). Hoe gebruiken we onze tong? *'Dood en leven zijn in de macht van de tong'* (Spr. 18:21). Het ontbreekt ons vaak aan kalmte en wijsheid om op de juiste manier op krenkende of onrechtvaardige woorden te reageren. Bij ondervonden onrecht hebben we de neiging in de aanval te gaan, en we vergeten in onze emoties dat de toorn van een man Gods gerechtigheid niet bewerkt (Jak. 1:20). Hoe anders reageerde de Heere Jezus, die ons een voorbeeld heeft nagelaten, opdat wij Zijn voetstappen zouden navolgen: *'Geen bedrog werd in Zijn mond gevonden, die als Hij uitgescholden werd, niet terugschold, die als Hij leed, niet dreigde, maar Zich overgaf aan Hem die rechtvaardig oordeelt'* (1 Petr. 2:22-23).

'Een zacht antwoord keert de grimmigheid af, maar een krenkend woord wekt de toorn op' (Spr. 15:1). Wijze woorden van Salomo! Een zacht antwoord werkt als water, dat een beginnend vuur uitdooft. Een krenkend woord is echter als droog hout, dat het vuur doet oplaaien. We kunnen stellen dat een zacht antwoord tot de vrucht van de Geest behoort, en een krenkend woord tot de werken van het vlees (Gal. 5:19-22). Door wie van de twee laten we ons leiden? En bedenkt: Als woorden eenmaal uitgesproken zijn, kunnen we ze niet meer terugnemen.

3. De tong als bron van zegen of van vloek

'(...) maar de tong kan geen enkel mens temmen; zij is een onberekenbaar kwaad, vol dodelijk venijn. Met haar zegenen wij de Heer en Vader, en met haar vervloeken wij de mensen (...); Uit dezelfde mond komt zegen en vloek voort. (...). De bron laat toch niet uit dezelfde opening het zoete en het bittere opwellen?' (Jak. 3:8-11). Een bron geeft niet zoet én bitter water tegelijk. Het is tegenstrijdig en hypocriet om God met onze tong te loven, en tegelijkertijd onze broeder en zuster ermee te vervloeken. Wat welt er uit het hart op, wat zijn de overdenkingen van mijn hart? Het water van Mara (= bitter) was niet te drinken. De Heere wees Mozes een stuk hout aan, dat hij in het bittere water moest

werpen. Toen werd het water zoet (Ex. 15:22-25). Het hart van de mens is van nature boos. Het water dat eruit opwelt, is bitter (vgl. Matt. 15:18-20). Wat maakt het water zoet? Jezus Christus, en die gekruisigd (1 Kor. 2:2). Door het geloof in de Heer Jezus, die in mijn plaats is gestorven, ben ik een nieuwe schepping in Hem. God heeft mij een nieuw hart – een nieuwe bron – gegeven. Nu stelt Jakobus de retorische vraag: *'Doet soms een bron uit dezelfde ader zoet en bitter water opwellen?'* Het antwoord is dus: nee.

Maar als we eerlijk zijn, welt er zo nu en dan toch nog bitter water bij ons op. Jakobus zegt dat dit eigenlijk niet kan, en ook niet mag! Hoewel ik een nieuwe schepping ben, heb ik wel degelijk te maken met mijn oude, zondige natuur. Mijn nieuwe natuur kan niet zondigen (1 Joh. 3:9), maar het is heel anders gesteld met mijn oude natuur. Alléén als ik in Christus blijf en mij door Gods Geest laat leiden, welt er uit de bron (mijn hart) zoet water op. David verwoordt dit als volgt: *'Moge de woorden van mijn mond en de overdenking van mijn hart U welgevallig zijn, o Heere, mijn Rots en mijn Verlosser'* (Ps. 19:15).

Tegeltjeswijsheid?

Als we de brief van Jakobus en andere Schriftgedeelten lezen, zien we dat de tong vaak gebruikt wordt voor verkeerde dingen.

En wij allen struikelen dikwijls (Jak. 3:2a). Maar dit is natuurlijk geen excuus om op de oude voet verder te gaan. Als

we bedenken hoeveel schade we al berokkend hebben met onze tong, is het de hoogste tijd de tong te temperen en ons in afhankelijkheid van de Heer op te stellen. Voordat we gaan ratelen, doen we er goed aan onze woorden eerst af te wegen in de tegenwoordigheid van God. Hoeveel narigheid kan hiermee niet voorkomen worden? Het kan geen kwaad om iets meer empathie te hebben en aandacht te geven aan de gevoeligheden van de ander als we met hem of haar praten. Jakobus zegt: *'Als iemand in het woord niet struikelt, die is een volmaakt man'* (Jak. 3:2b). Wij zeggen: *'Wij struikelen dikwijls, en niemand is volmaakt'*. Typisch zo'n excuus-uitspraak, waarachter we ons verschuilen. Zulke uitspraken tonen aan hoe weinig we ervan begrijpen. Jakobus gaat hierin niet mee! Hij wil juist dat wij in het woord *niet* struikelen en dat we streven naar volmaaktheid (vgl. Fil. 3:12-16). Heel zijn betoog in deze perikoop is hierop gericht.

'Wie zijn mond en zijn tong bewaakt, bewaart zichzelf voor benauwdheden' (Spr. 21:23). Tegeltjeswijsheid? Ik hoop van niet! Deze wijsheid hoort niet thuis op een tegeltje, maar in uw en mijn hart. Maar het is zeker niet verkeerd om zo'n tegeltje in huis op te hangen, want als we er elke dag aan herinnerd worden hoe gevaarlijk de tong is, kunnen we onszelf en anderen veel leed besparen.

HET WOORD 'GELIJK', EN DE SAMENSTELLINGEN DAARVAN

Gerard Kramer

Gelijk = Gr. *isos*

Dit is het basiswoord. Het duidt al in het klassieke Grieks gelijkheid aan in *maat, getal, waarde, waardigheid, karakter of kracht*. Het betekent dus niet per se 'identiek (met)', maar eerder 'gelijk(waardig) aan', 'overeenkomstig'. Het komt in het Nieuwe Testament op de volgende plaatsen voor; de weergave van Gr. *isos* is gecursiveerd:

- 'Deze laatsten hebben één uur gewerkt, en u hebt hen met ons *gelijk* gesteld' (Matt. 20:12).
- 'Want velen legden een vals getuigenis tegen Hem af, en de getuigenissen waren niet *eenstemmig* (...); en ook zo was hun getuigenis niet *eenstemmig*' (Marc. 14:56, 59).
- 'Ook zondaars lenen aan zondaars om *evenveel* (lett. *het gelijke*) terug te ontvangen' (Luc. 6:34).
- 'Daarom dan trachtten de Joden des te meer Hem te doden, omdat Hij niet alleen de sabbat brak, maar ook God Zijn eigen Vader noemde, zodat Hij Zich aan God *gelijk* maakte' (Joh. 5:18).
- 'Als dan God *dezelfde* gave aan hen heeft gegeven als ook aan ons, toen wij tot geloof in de Heer Jezus Christus kwamen' (...) (Hand. 11:17).
- 'Die in [de] gestalte van God zijnde het geen roof geacht heeft God *gelijk* te zijn' (Fil. 2:6).
- 'Haar lengte, breedte en hoogte zijn *gelijk*' (Openb. 21:16).

Gelijkheid = Gr. *isotès*

Bij dit van het vorige woord afgeleide zelfstandig naamwoord gaat het vooral om de notie van 'eerlijkheid', 'eerlijke balans', 'moreel evenwicht'; in de rechtspraak zou je zeggen 'onpartijdigheid'. Het komt in het klassieke Grieks volop voor. Paulus gebruikt het tweemaal:

- 'Want het is niet opdat anderen verlichting hebben en u verdrukking, maar naar *gelijkheid*' (2 Kor. 8:13-14).
- 'Heren, geeft aan uw slaven wat rechtvaardig en *billijk* is' – letterlijk 'het rechtvaardige en de *gelijkheid*' (Kol. 4:1).

'Gelijk-prijzig' = Gr. *isotimos*

Deze samenstelling komt voor bij de historicus, geograaf en filosoof Strabo (64 v. Chr. tot 25 na Chr.), die al in het koinè-Grieks schrijft. Het heeft de betekenis van 'gelijkwaardig', 'gelijksoortig'. Petrus gebruikt het eenmaal:

- (...) 'aan hen die een *even kostbaar* geloof als wij verkregen hebben' (1 Petr. 1:1).

'Gelijk-zielig' = Gr. *isopsuchos*

Deze samenstelling komt al voor bij de toneelschrijver Aeschylus (525-465 v. Chr.). Het betekent bij hem iets als 'met een gelijke ziel', 'even voortreffelijk', 'solidair'. Paulus gebruikt het eenmaal:

- 'Want ik heb niemand *van gelijke gezindheid* [als hij], die zo trouw uw belangen zal behartigen' (Fil. 2:20).

'Gelijk-engelig', 'engel-gelijk' = Gr. *isaggelos*

Deze samenstelling lijkt door Lucas bedacht te zijn, want de overige voorbeelden in de literatuur zijn van *na* zijn tijd. Hij gebruikt het eenmaal:

- 'Zij echter die het waard geacht zijn deel te hebben aan die eeuw en aan de opstanding uit [de] doden, trouwen niet en worden niet uitgehuwelijkt, want zij kunnen ook niet meer sterven; want zij zijn *aan engelen gelijk* en zijn zonen van God, daar zij zonen van de opstanding zijn' (Luc. 20:35-36).

In deze plaats wordt dus niet gezegd dat ontslapen gelovigen zelf engelen zullen worden, maar dat zij in twee opzichten aan engelen gelijk, oftewel *als engelen* zullen zijn:

1. zij kennen het huwelijk niet meer;
2. zij kunnen niet meer sterven.

HET HOONGLIED

DEEL 50 - DE HOOGSTE TAAL VAN DE LIEFDE

Ger de Koning

Handen, buik, benen, gedaante en gehemelte van de Bruidegom

'Zijn handen zijn als gouden ringen, ingezet met turkoois. Zijn buik is als blinkend ivoor, bedekt met saffieren. Zijn benen zijn als witmarmere pilaren, gegrondvest op voetstukken van zuiver goud. Zijn gedaante is als de Libanon, uitgelezen als de ceders. Zijn gehemelte is een en al zoetheid, alles aan Hem is geheel en al begeerlijk. Zo is mijn Liefste, ja, zo is mijn Vriend, dochters van Jeruzalem' (Hoogl. 5:14-16).

De bruid gaat verder met de *handen* van de bruidegom. Wij denken daarbij aan de Heer Jezus. Zijn handen wijzen op Zijn werken.

Het heelal is het werk van Zijn handen (Ps. 19:2; Jes. 45:12; 66:1-2). Door de *'gouden ringen'* worden we eraan herinnerd dat alles wat Hij doet goddelijke kenmerken draagt. Zoals een ring zonder einde is, zo zijn ook Zijn werken zonder einde. Deze almachtige Schepper is onze Bruidegom, die ons door Zijn liefde met Zich heeft verbonden. Zijn handen zijn aan het kruis gehecht (Ps. 22:17). Ze zijn kostbaar voor iedereen die erdoor wordt aangeraakt (Matt. 8:3,15; 14:31). Hij heeft de gelovigen ook in Zijn handpalmen gegrift (Jes. 49:16). Wat erin gegrift staat, is onmogelijk te verwijderen. Niemand kan een kind van God uit Zijn hand rukken (Joh. 10:28).

Er wordt nog aan toegevoegd dat ze zijn *'ingezet met turkoois'*. Turkoois is een edelsteen. Edelstenen hebben een betekenis. Een mogelijke betekenis kunnen we ontleen aan de plaats die ze hebben op het borstschild van de hogepriester. De turkoois of topaas is de eerste steen van de vierde rij met edelstenen (Ex. 28:20; 39:13). We kunnen een parallel trekken met het vierde evangelie, het evangelie naar Johannes. Hierin wordt de heerlijkheid van de Heer Jezus als de Zoon van God voorgesteld.

De turkoois kunnen we ook verbinden met de regeringswegen van God. De steen wordt namelijk ook genoemd in verband met de wielen van de troonwagen van God, die Ezechiël ziet (Ezech. 1:16; 10:9). De troonwagen symboliseert Gods regering in de wereld. Hij maakt duidelijk dat God alles naar het doel leidt dat Hij heeft bepaald en dat niemand iets daaraan kan veranderen. Al Zijn handelingen in en met de wereld, al de werken van Zijn handen, zijn waarheid en recht (Ps. 111:7). Wat geldt voor de wereld, geldt ook voor het leven van de Zijnen. Gods plan met de wereld en met ons leven is dat de Heer Jezus erdoor zichtbaar wordt en zo wordt verheerlijkt. Het is een groot voorrecht dat te mogen zien.

'Zijn buik' spreekt van Zijn innerlijk: Hij is innerlijk met ons begaan. Zijn innerlijk wordt vergeleken met *'blinkend ivoor'*. Ivoor wordt genoemd in verbinding met het koningschap van Salomo, de koning van de vrede (1 Kon. 10:22; 2 Kron. 9:21). Salomo had een grote *'ivoren troon'* gemaakt (1 Kon. 10:18; 2 Kron. 9:17). We kunnen ivoor dan ook verbinden met het koningschap van de Heer Jezus, dat Hij in vrede uitoefent. Zijn regering blinkt uit in gerechtigheid.

Zijn regering is niet hard of gevoelloos, maar vol medegevoel voor Zijn onderdanen. Ook daarin blinkt Hij uit. Dat wordt benadrukt door de *'saffieren'*, waarmee het ivoor bedekt is. Saffier is een edelsteen, die evenals de hiervoor genoemd turkoois op het borstschild van de hogepriester voorkomt. Deze steen is de tweede steen in de tweede rij op het borstschild (Ex. 28:18; 39:11). Dit kunnen we verbinden met het tweede evangelie, het evangelie naar Marcus. Dit evangelie is dat van de Dienaar, Die vol medegevoel de mensen dient en alles doet in gehoorzaamheid aan Zijn Zender.

Tevens zien we de saffier – evenals de turkoois – in verbinding met de regeringswegen van God. Hij wordt verbonden met de troon van God. Het doet Ezechiël in elk geval daaraan denken (Ezech. 1:26; 10:1). De regering van God wordt uitgeoefend door de Heer Jezus als de Zoon des mensen. God heeft Hem daartoe de macht gegeven. Het is een enorme bemoediging te weten dat Hij die regeert, onze geliefde Heiland is, Die voor ons Zijn leven heeft gegeven.

Dan worden *'Zijn benen'* beschreven. Ze zien eruit als *'witmarmere pilaren'* (vs. 15). Pilaren geven steun aan een gebouw en ze wijzen op stabiliteit, zoals de twee pilaren bij de tempel: Jachin en Boaz (1 Kon. 7:21). Witmarmer is hard. Het maakt duidelijk hoe onbuigzaam en onbeweeglijk alles bij de Heer Jezus is. Het heelal rust op Hem en staat daarom vast. Er is niets in de wereld en ook niets in de gemeente dat in staat is Hem aan het wankelen te brengen.

De pilaren zijn *'gegrondvest op voetstukken van zuiver goud'*. Dit wijst erop dat goddelijke heerlijkheid het fundament van Zijn onbeweeglijke heerschappij is. De voetstukken doen denken aan Zijn voeten, aan Zijn weg door de wereld. Hij is in goddelijke kracht Zijn weg gegaan, zonder aarzeling, zonder terug te keren, zonder te vertragen. Overal heeft Hij de sporen van Zijn heerlijkheid achtergelaten. Zijn wandel op aarde was volmaakt goddelijk. God *'schept*

geen behagen in de spierkracht – letterlijk ‘benen’ – van de man’ (Ps. 147:10). Maar hoe anders waren Zijn benen. Hij is volmaakt stabiel, onaantastbaar voor alle problemen en alle nood die over de Zijnen kan komen. Door zo naar Hem te kijken worden we bemoedigd om te volharden in onze weg op aarde.

De bruid heeft haar bruidegom van top tot teen heeft beschreven. Ze doet dan als het ware een stap terug en bekijkt zijn hele ‘gedaante’. Hij ziet eruit ‘als de Libanon’ en ‘de ceders’ daarop (Ps. 92:13; Jes. 60:13). De aanblik is overweldigend vanwege de onbeweeglijkheid en schoonheid. Zoals ceders alle bomen te boven gaan, zo gaat voor ons de Heer Jezus alle mensen te boven. Hij is de verheerlijkte Mens in de hemel. Dit is een plaats die de Vader Hem en Hem alleen heeft kunnen geven, en aan niemand anders. Dat zien wij als wij Hem in Zijn volle glorie zien, voor zover die voor ons waarneembaar is. Hij is de Enige, Die het waarachtig en ten volle heeft verdiend te worden gekroond met heerlijkheid en eer (Hebr. 2:9).

En plotseling wordt er nog iets van Hem beschreven: ‘Zijn gehemelte is een en al zoetheid’ (vs. 16). Met het gehemelte

wordt het eten geproefd. Alles wat de Heer Jezus in Zijn leven op aarde heeft geproefd, is louter zoetheid. Hij heeft Zich gevoed met alles wat de Vader tegen Hem zei. Het was Zijn voedsel om de wil van de Vader te doen (Joh. 4:34). Hij heeft volmaakt ‘geproefd (...) dat de Heer goedertieren is’ (1 Petr. 2:3). Ja, alles aan de Heer Jezus is ‘begeerlijk’. Er is voor hen die Hem liefhebben niets bij Hem te ontdekken wat niet begeerlijk is. Het is niet mogelijk Zijn heerlijkheid uitputtend te beschrijven (vgl. Joh. 21:25). Alles aan Hem is overweldigend.

De ‘dochters van Jeruzalem’ hebben de bruid gevraagd wat er zo bijzonder aan haar bruidegom is (vs. 9). Ze heeft een indrukwekkende beschrijving van hem gegeven. Deze belijdenis is het resultaat van de liefdevolle omgang van de bruidegom met zijn bruid. De Heer Jezus is ook in ons leven bezig om ons ertoe te brengen veel van Hem te zien en daarvan ook te getuigen. Bij alles wat wij over Hem leren aan heerlijkheid en schoonheid, mogen wij ook zeggen: *Dat is mijn Liefste, dat is mijn Vriend*. We ervaren Hem dicht bij ons, als we ons zo met Hem bezighouden.

PRIESTERSCHAP

PRIESTERS VOOR GOD DE VADER - DEEL 1

Jan van Buren

‘Kom, loof de Heere, alle dienaren van de Heere, u die dag aan nacht in het huis van de Heere staat’ (Ps.134:1).

‘Christus is getrouw over Zijn huis als Zoon, Zijn huis zijn wij’ (Hebr. 3:6).

‘(...) en u wordt ook zelf als levende stenen gebouwd tot een geestelijk huis, tot een heilig priesterschap, om geestelijke offers te brengen, die God welgevallig zijn door Jezus Christus’ (1 Petr. 2:5).

1. Christus als onze hemelse Hogepriester

De eerste priester die in de Bijbel wordt genoemd, was Melchizedek. In de brief aan de Hebreëen wordt hij als een beeld van Christus beschouwd, onze hemelse Hogepriester (Gen. 14:18-20; Hebr. 7:1-28). Evenals Melchizedek met brood en wijn Abram tegemoet kwam, zo zegent en versterkt de Heere Jezus vanuit de hemel nu Zijn volk op aarde in de aardse strijd en beproevingen. De wereld is voor het volk van God – de gelovigen – een woestijn, een plaats van beproeving waar zij hun eigen hart en Zijn kracht leren kennen. Het is de plaats waar de satan met verleiding zielen en levens probeert te verderven. Alle aardse schatten kunnen het hart van de mens niet geven wat alleen God kan geven (Deut. 8; Gen. 14:21-24). Hij alleen is het die

in al onze levensbehoeften voorziet, en eeuwig leven en eeuwige vreugde geeft. Opdat wij daarin zouden kunnen delen, is de Heere Jezus als het Brood van het leven uit de hemel neergedaald om Zijn leven te geven voor de wereld. De wijn is een symbool van de vreugde die God met mensen wil delen (Joh. 2:4; 6:32-59; Ps. 16:11; Richt. 9:13; vgl. Ex. 29:40). Om de vreugde die vóór Hem lag, heeft Hij het kruis verdragen en de schande veracht (Hebr. 12:2).

In de Bijbel lezen we over verschillende priesters en hun dienst voor God. Helaas lezen we ook van priesters die aan de afgoden offerden. De unieke Priester is de Heere Jezus Christus. Met Zijn Persoon en met Zijn offer is niets en niemand te vergelijken!

In de brief aan de Hebreëen lezen we over het hogepriesterschap van Aäron en dat van Christus. Aäron en zijn zonen waren slechts tijdelijk hogepriester, na hun dood werden zij opgevolgd door een zoon. Onder het oude verbond, onder de wet van Mozes, brachten de priesters elke dag brandoffers. Op grond daarvan kon God te midden van Zijn volk Israël wonen (Ex. 29:38-46). Met Christus’ komst naar de wereld openbaarde Hij de waarheid over wie de mens is. Niet één mens is in staat om de geboden van God te houden en te leven naar Zijn normen. Maar Christus openbaarde ook de waarheid over Wie God is. Hij toonde Zijn genade en heiligheid door Zichzelf als *het ware offerlam* onberispelijk aan God op te offeren. Door in plaats van zondige mensen aan het kruis te sterven, werd aan de gerechtigheid van God voldaan. Het oordeel over de zonden van allen die met berouw hun zonden aan Hem hebben beleden, werd voltrokken. Hierdoor toonde God Zijn liefde als nooit tevoren (Joh. 1:9-18; 1 Joh. 4:9-10; 1 Petr. 1:18-21; 3:18).

In de brief aan de Hebreëen lezen we over het huis van Mozes, dat is het volk Israël onder de wet. Maar we lezen ook over het huis van Christus (Hebr. 3:1-6). Wat Mozes betreft: *‘Mozes is wel trouw geweest in heel zijn huis, maar*

als dienaar om te getuigen van wat later gesproken zou worden'. Onder het oude verbond is gebleken dat niemand in staat was de wet te houden, en geen enkel mens op grond van werken de eeuwige rust kon ingaan. Mozes was een man die een bijzondere relatie met God had. God sprak met hem zoals een man met zijn vriend spreekt. De woorden die Mozes van God hoorde, bracht hij over aan het volk (Ex. 33:7-11).

Wat Christus betreft: 'Hij, Christus echter is getrouw geweest over Zijn huis als Zoon, Zijn huis zijn wij'. Op grond van het geloof in Hem en in Zijn werk kunnen de gelovigen nu de eeuwige rust ingaan. Mozes was weliswaar getrouw om te getuigen. Hij getuigde van de Profeet, Die God uit hun midden zou doen opstaan (Deut. 18:15). Maar Christus is getrouw geweest als de Zoon. Als de Zoon van God kwam Hij naar de wereld om zondaars met God te verzoenen. Nadat Hij terugkeerde naar de hemel, is Hij daar als Hogepriester actief om te bidden voor ons en ons te helpen; en tevens om als Voorspraak op te treden bij de Vader, nadat wij gezondigd hebben (Hebr. 7:25, 26; 1 Joh. 2:1).

Christus is Hogepriester volgens de orde van Melchizedek. Dat wil zeggen dat dit priesterschap niet overdraagbaar is van de ene generatie op de andere, zoals dit gebeurde bij de hogepriesters uit de stam van Levi (Hebr. 5-7). Als Hogepriester ligt het accent op Zijn middelaarschap. Hij is Degene Die zowel het Offerlam was als de Offeraar. Onder het oude verbond ging de hogepriester eenmaal in het jaar, op de Grote Verzoendag, met het bloed van offerdieren het heilige der heilige binnen. Op grond van dit bloed dat op en voor het verzoendeksel werd gesprend, kon God tijdelijk aan de zonden van het volk voorbijgaan. Deze offers waren jaarlijks een in herinnering brengen van de zonden.

Op de dag dat de hogepriester het heilige der heilige binnenging, legde hij zijn hemelsblauwe kledde af en

kledde zich met een wit linnen kledde; zo was hij niet te onderscheiden van de andere priesters. Hiermee symboliseerde hij de Zoon van God, Die van de Vader uit de hemel naar de aarde kwam. Christus heeft Zijn goddelijke heerlijkheid afgelegd, de gedaante van een Mens aangenomen en Hij is de mensen in alles gelijk geworden, met uitzondering van de zonde. Wanneer alle gelovigen bij Hem in de hemel zijn, hoeft Hij ons niet meer als Hogepriester te hulp te komen. Wij zullen Hem tot in eeuwigheid zien als de Priester, Die ons met Zijn eigen bloed reinigde van onze zonden en geschikt gemaakt heeft om voor altijd in Zijn nabijheid te zijn (Jes. 53; Fil. 2:6-7; Hebr. 9:1-10:18; vgl. Lev. 16; 1 Joh. 3:2; Zach. 12:10; 13:6; Luc. 24:39-40; Joh. 19:37; Openb. 1:7).

Daar wij zo'n grote Priester hebben over het huis van God, moedigen we elkaar aan om tot Hem te naderen met een waarachtig hart, in volle zekerheid van het geloof, doordat ons hart gereinigd is van een slecht geweten (Hebr. 4:14-16; 5:5-9; 10:21-22). En wij roepen elkaar op: Laten wij zoals Mozes trouw zijn om te getuigen van Hem, en niet in ongelof te handelen zoals het volk Israël.

Studievragen bij dit thema

1. Waaruit bestaat de vreugde van God? (vgl. Spr. 8:31; Neh. 8:11; Matt. 25:23; Luc. 15:7, 10).
2. Wat is het onderscheid tussen het huis van Mozes en het huis van Christus?
3. Wat betekent de dienst van de Heere Jezus als Hogepriester voor ons?
4. Mozes sprak tot God en God sprak tot Mozes. Herken je daarin iets van jouw relatie met God?

Meer, beter, of hoger

We lezen in de brief aan de Hebreëen dat:

- Christus *hoger* is dan de engelen (Hebr. 1:4);
- Hij *groter* is dan Mozes (Hebr. 3:3);
- Hij *meer* is dan Jozua (Hebr. 4:8);
- Hij Aäron *overtreft* (Hebr. 4:14-5:10).

Daarom hebben de gelovige Hebreëen ook:

1. een *betere* hoop waardoor wij tot God naderen (Hebr. 7:19);
2. een *beter* verbond, dat op betere beloften is gegrond (Hebr. 8:6);
3. een *beter* slachtoffer (Hebr. 9:23-26);
4. een *beter* en blijvend bezit (Hebr. 10:34);
5. een *beter*, dat is een hemels Vaderland (Hebr. 11:16);
6. een *betere* opstanding (Hebr. 11:35);
7. iets *beters* dat God heeft voorzien om tot volmaaktheid te komen (Hebr. 11:40).